

som Finansminister nu, havde Manden haft sine 500 Kr.

Nørhave: Jeg vil sige til det ærede Medlem, som udtalte, at baade han og jeg adskillige Gange havde truffet Aftale med Ministeren, at det have vi sikkert ikke i den Forstand, at der skulde uddeles Penge af Statskassen i Hemmelighed. Hvis der er truffet Aftaler, er det sket paa akkurat samme Maade som i Finansudvalget i Fjor med den daværende Finansminister, nemlig, at der muligvis ved nærmere Overvejelse kunde tilstaaes de 500 Kr., som Ministeren vilde være villig til at yde, hvis Overvejelserne kunde føre til, at Manden fortjente dem. Hvis der paa anden Maade maatte være truffet Aftale, vil jeg frasige mig at have haft Del deri.

Christian Rasmussen: Maa jeg spørge det ærede Medlem, om han og Finansudvalget, da de i Fjor forhandlede Sagen med den daværende Finansminister, ganske i det blaa ere gaaede ind paa Finansministerens Betragtninger og have foreslaaet at henvise Sagen, saaledes som de have gjort, om de ikke have været paa det rene med, at Finansministeren havde forhandlet med Indenrigsministeren om Sagen, inden han udtalte sig saa bestemt, som han sikkert har gjort det i Finansudvalget.

Ordføreren (Enevold Sørensen): Indstillingen i Fjor om at henvise Andragendet gik ud paa at foreslaa at henvise Andragendet til Finansministerens Overvejelse. Det er den svageste Form for en Henvisning, som Finansudvalget har. Naar man bruger den Form, at man foreslaar at henvise et Andragende til Ministeren, er der truffet visse Aftaler under Samraad med Ministeren om, hvorledes dette Andragende vil kunne imødekommes. Naar man foreslaar, at Andragendet „henvises til Undersøgelse“, udtaler Finansudvalget, at man ønsker, at Ministeren skal tage den Sag op paa ny til nærmere Undersøgelse. Endelig kan man foreslaa, at Andragendet „henvises til Ministerens Overvejelse“. Det er den svageste Form. Man vil ikke sige, at Udvalget slet ikke vil indstille, men man siger, at man ønsker, at Sagen tages op til en ny Overvejelse, idet dog Finansudvalget stiller sig fuldkommen afventende, altsaa paa den vageste Maade til Sagen.

Det var det, der skete i Fjor. Man har læst Andragendet og sagt: Er der nogen Mulighed for, at Manden har lidt nogen Skade, ikke ved, at der er begaaet

Uret imod ham, men ved, at han har maattet tage hjem efter 3 $\frac{1}{2}$ Aars Forløb i Stedet for at blive 6 Aar i Vestindien, i hvilken Tid Sergenter ellers blive der, kunde der være Tale om en Understøttelse til Hjælp til hans Hjemrejse. Men deri, at det er den svageste Form af Henvisning, ligger ogsaa, at der ikke har været truffet Aftale indenfor Finansudvalget med Ministeren om, at der af Finansministeren skulde stilles Ændringsforslag til Finansloven om en Understøttelse til denne Mand.

Og det ser heller ikke ud til, at Finansministeriet har paatænkt dette. I Skrivelsen fra Finansministeriet til Andrageren hedder det for det første, at man ganske henholder sig til Finansministerens Udtalelse ved Folketingets Behandling af Indstillingen den 23. Marts i Fjor, „hvorefter der ikke kan tilkomme Andrageren nogen som helst Erstatning“, og saa hedder det videre i Skrivelsen: „Efter at man derhos i Overensstemmelse med Finansministerens Udtalelser ved nævnte Lejlighed om, at det skulde blive taget under Overvejelse, hvorvidt der kunde ydes Andrageren en Paaskønnelse for hans Virksomhed i Skyttesagens Tjeneste. . . . havde henstillet dette til Indenrigsministeriets Afgørelse, har man fra dette i Skrivelse af 26. Oktober d. A. modtaget Meddelelse om, at der ikke i det om Andrageren Virksomhed oplyste o. s. v.“ Altsaa, Finansministeriet har ikke paatænkt selv at stille noget Forslag om en Bevilling til Manden. Man har fra Finansministeriet sendt Sagen til Indenrigsministeriet til Afgørelse, og denne Afgørelse har Indenrigsministeriet altsaa truffet og meddelt Finansministeriet den saa langt tilbage som den 26. Oktober i Fjor. Formodentlig har man først i Mellemtiden om Sommeren søgt Oplysning fra Vestindien. Det er givet, at det, Finansminister Brun den Gang har gjort, er, at han har sendt Sagen til Indenrigsministeriet til dettes Afgørelse, om der under Hensyntagen til vedkommende Andragers Fortjeneste af Skyttesagen kunde være nogen Grund for Indenrigsministeriet til at stille Forslag om Bevilling til ham, det er, hvad der foreligger i Sagen, og intet andet.

Nørhave: Det lader til, at det ærede Medlem for Frederiksborg Amts 1ste Valgkreds (Christian Rasmussen) ikke rigtig forstaar, hvordan det gaar til at behandle Andragender. Naar saadanne Andragender behandles i Udvalget, har Udvalget selvfølgelig kun Andragendet og de dermed følgende